

bleven uhyggelig til Mode ved Synet af det Brev. Det syntes hende at se ud, som om det indeholdt et sørgeligt Budskab. Ingen Sinde før var den Tanke faldet hende ind, at hendes Broders Kone kunde gøre Indsigelser mod at forny det afbrudte Samliv. Nu, i Afgørelsens Øjeblik, begyndte hun at ængstes, — og hvad der senere var sket, havde kun bidraget til at bestyrke den mørke Anelse, der straks havde betaget hende.

Emanuel havde ikke ladet sig se hele Aftenen. Han havde lukket sig inde i sit Værelse og ikke villet indlade Nogen, hverken Tjenestepigen, da hun vilde bringe ham hans Aftensmad, eller Børnene, da de bankede paa for at sige Godnat. Selv havde hun derfor opgivet at komme til at tale med ham, hvor meget hun end længtes. Men hele Natten havde hun hørt ham gaa frem og tilbage over Gulvet i sin Stue . . . en af disse vedholdende, endeløse Vandringer, der saa bekymrende mindede hende om Rædselsnatten, som gik forud for Moderens forfærdelige Endeligt. Det havde været frygtelige Timer for hende. Den dumpe, gengangeragtige Lyd af hans ensformige Skridt havde indgydt hende en Angst, saa hun laa og rystede i sin Seng. Først da det begyndte at dages, var